

๒ - ๔๑ การซ่อมบำรุง

การซ่อมบำรุงที่ดีเป็นหัวใจในการรักษาขุทโธปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ให้อยู่ในสภาพใช้งานได้ตลอดเวลา การซ่อมบำรุงประกอบด้วย การตรวจสภาพ การทดสอบ การปรนนิบัติบำรุง การซ่อมแก้ไข การเบิกทดแทน การปรับปรุงใหม่ และการเก็บกู้

ก. ผู้บังคับหมวดปืนเล็กรับผิดชอบการซ่อมบำรุงของหมวด ต้องประสานงานการซ่อมบำรุงกับรองผู้บังคับกองร้อย เพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปตามระเบียบแผนการซ่อมบำรุงของกองร้อย รองผู้บังคับหมวดประสานงานและกำกับดูแลการซ่อมบำรุงภายในหมวด ผู้บังคับหมู่ปืนเล็กรับผิดชอบการซ่อมบำรุงขุทโธปกรณ์ทั้งสิ้นในหมู่ของตน

ข. เครื่องมือสื่อสารที่ชำรุด จะส่งซ่อมไปยังนายสิบสื่อสารของกองร้อย อาวุธและขุทโธปกรณ์อื่น ๆ ของหมวดจะส่งไปยังตำบลรวบรวมสิ่งอุปกรณ์เก็บซ่อมของหมวดหรือของกองร้อยในระหว่างที่กำลังทำการรบ หรือส่งไปยังนายสิบส่งกำลังในระหว่างปฏิบัติการส่งกำลังเพิ่มเติมก็ได้

ค. ทหารทุกคนต้องเข้าใจวิธีการปรนนิบัติบำรุงอาวุธประจำกาย และประจำหน่วยที่ตนรับผิดชอบ รวมทั้งเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ อย่างถูกต้องตามคู่มือทางเทคนิคของอาวุธนั้น ๆ ผู้บังคับหมวด รองผู้บังคับหมวด และผู้บังคับหมู่ต้องเข้าใจในระบบ วิธีการปรนนิบัติบำรุงขุทโธปกรณ์ทุกชิ้นในหมวดของตน ควรกำหนดวงรอบการปรนนิบัติบำรุงไว้ใน รบจ. ของหมวด (อย่างน้อยวันละ ๑ ครั้ง เมื่อปฏิบัติการในสนาม) รวมทั้งมาตรฐานของขุทโธปกรณ์และกำหนดความรับผิดชอบในการตรวจแต่ละชนิดเอาไว้ด้วย (โดยปกติมักให้ผู้บังคับหมู่เป็นผู้ตรวจ โดยรองผู้บังคับหมวดและผู้บังคับหมู่เป็นผู้คุมตรวจ)

๒ - ๔๒ การขนส่ง

เนื่องจากหมวดปืนเล็กไม่มียานพาหนะในอัตรา ในการขนส่งต้องร้องขอผ่านจ่ากองร้อย หรือรองผู้บังคับกองร้อย เพื่อร้องขอการขนส่งต่อไปยัง ฝอ.๔ หรือผู้ช่วย ฝอ.๓ อากาศ ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการใช้อากาศยานทุกครั้งที่ทำได้ สำหรับเป้สนามและขุทโธปกรณ์ที่ยังไม่ต้องการใช้ควรขนย้ายด้วยยานยนต์เสมอ นอกจากจะมีความจำเป็นเฉพาะกรณีเท่านั้น

๒ - ๔๓ การบรรทุกเป็นบุคคลของทหาร

การบรรทุกเป็นบุคคลของทหาร เป็นสิ่งที่ผู้บังคับหมวดต้องพิจารณาเป็นประการสำคัญ ในการปฏิบัติการกิจแต่ละครั้งจะต้องพิจารณาน้ำหนักที่ทหารต้องบรรทุก ระยะที่ต้องเดินทาง และขนาดรูปร่างในการบรรทุก ผู้บังคับหน่วยทุกระดับต้องมีวิธีการเตรียมการสิ่งอุปกรณ์และเครื่องมือเครื่องใช้ที่จำเป็นต้องนำไปจริง ๆ โดยพิจารณาจากการข่าวกรองที่ดี ในทางปฏิบัติย่อมเป็นไปได้ที่จะเตรียมการบรรทุกครั้งเดียวให้สามารถพร้อมได้ทุกภารกิจ รส.๗ - ๑๐ และ ๒๑ - ๑๗ จะกล่าวถึงรายละเอียดการวางแผนการบรรทุกเป็นบุคคล การคำนวณและการจัดการ สำหรับเทคนิคที่ผู้บังคับหน่วยและทหารต้องใช้ในการวางแผนการบรรทุกเป็นบุคคล เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและดำรงประสิทธิภาพในการรบ จะกล่าวถึงในบทที่ ๕ ของคู่มือนี้

๒ - ๔๔ การสนับสนุนการช่วยรบด้านกำลังพล

งานช่วยรบด้านกำลังพลในระดับหมวดปืนเล็กที่สำคัญ ประกอบด้วย การรายงานยอดกำลังพล และ รายงานการสูญเสีย ผู้บังคับหมวดปืนเล็กและนายทหารประทวนทุกคนต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติต่อ เชลยศึก การลดความเครียดจากการรบและดำรงการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่อง ผู้บังคับหมวดประสานงานการ ช่วยรบด้านกำลังพลซึ่งดำเนินการโดย ผอ.๑ (ฝ่ายธุรการและกำลังพล) และอนุศาสนาจารย์ ผ่านกองบังคับ การกองร้อย

ก. การรายงานยอดกำลังพล ผู้บังคับหน่วยทุกหน่วยในหมวดปืนเล็ก ใช้บัญชีสถานภาพกำลังพลใน การรบเป็นหลักสำหรับรักษาสถานภาพกำลังพลให้ทันสมัยตลอดเวลา มีการรายงานยอดกำลังพลถึงกองร้อย ตามหัวระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างการรบต้องสามารถรายงานเร่งด่วนได้เมื่อสั่ง หรือรายงานทุกครั้งที สถานภาพกำลังพลเปลี่ยนแปลงไป

ข. การรายงานความสูญเสีย ระหว่างการรบส่งบลง หมวดปืนเล็กรายงานความสูญเสียไปยังกองร้อย โดยระบุรายชื่อหรือหมายเลขประจำตัว (แล้วแต่ รบจ.) ทหารที่อยู่ในเหตุการณ์การสูญเสียโดยตรงต้องเป็น ผู้เขียนรายงานการสูญเสียตามแบบฟอร์ม (รูปที่ ๒ - ๖๖) ซึ่งใช้สำหรับรายงานผู้เสียชีวิตจากการรบที่ค้นหา ไม่พบและผู้สาบสูญหรือถูกจับ ส่วนการรายงานผู้เสียชีวิตแต่พบศพแล้ว และผู้บาดเจ็บจะใช้แบบฟอร์มอีก ชนิดหนึ่ง (รูปที่ ๒ - ๖๗) ผู้บังคับหมวดหรือรองผู้บังคับหมวดตรวจสอบความถูกต้องให้เรียบร้อยก่อนส่ง รายงานไปยังกองร้อย

ค. การบริการ ประกอบด้วย การไปรษณีย์ การเงิน บำเหน็จ - รางวัล และเครื่องราชอิสริยาภรณ์ การลาและการพัก ข่าวสารตามสายการบังคับบัญชา ศาสนกิจ คำปรึกษาทางด้านกฎหมาย สวัสดิการ การพักผ่อนหย่อนใจ และบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับขวัญและสวัสดิการของกำลังพล การบริการส่วนใหญ่ มักจะกำหนดเป็นระเบียบปฏิบัติแน่นอนอยู่แล้ว ผู้บังคับหมวดต้องรับผิดชอบให้มีบริการดังกล่าวในหมวด ของตนอยู่เสมอ หมวดปืนเล็กร้องขอการบริการต่าง ๆ ผ่านจากกองร้อย

ง. เชลยศึก ทหารทุกคนต้องดำเนินการมวิธีด้านการเชลยศึกให้เป็นไปตามข้อตกลงในกฎหมาย ระหว่างประเทศ และปฏิบัติต่อตัวเชลยศึกด้วยมนุษยธรรม ไม่กดขี่ข่มเหงเชลยศึกไม่ว่าทั้งทางร่างกายและ จิตใจ ไม่ยึดสิ่งของที่เป็นเครื่องดำรงชีพส่วนตัวของเชลยศึก และให้กำหนดตัวนายทหารหรือนายสิบ ที่อาวุโสซึ่งมีอยู่ขณะนั้นเป็นผู้รับผิดชอบดูแลความเป็นอยู่ของเชลยศึก หากไม่สามารถส่งกลับเชลยศึกไปยัง หน่วยเหนือได้ตามเวลาที่เหมาะสม หมวดปืนเล็กต้องรับผิดชอบให้อาหาร น้ำ และการปฐมพยาบาลแก่เชลย ศีกก่อน แต่ไม่ควรให้สิ่งของที่ไม่จำเป็น เช่น บุหรี่ ขนม เป็นต้น

๑) เชลยศึกที่ได้รับการดูแลดีเกินไป และที่ไม่ได้รับการดูแลเท่าที่ควรล้วนแต่จะให้ข่าวสารที่ไม่ดี แก่ฝ่ายเรา การปฏิบัติต่อเชลยศึกที่เหมาะสมมีการปฏิบัติสำคัญ ๕ ประการ (หรือใช้หลัก ๕ - S's) คือ

ก) ค้นหา (Search) ใช้ทหารหนึ่งคนระวังป้องกันให้ทหารอีกคนหนึ่งที่กำลังค้นหาตัวเชลยศึกอยู่ ทหารที่ทำการค้นหาไม่ควรอยู่กลางระหว่างตัวเชลยศึกกับทหารที่กำลังระวังป้องกันให้ จัดท่าทางของเชลยศึก ให้อยู่ในลักษณะกางแขนและขา ลำตัวเอนพิงเข้าหากำแพงหรือต้นไม้หรือให้อยู่กับพื้นในลักษณะท่าเตรียมยึด พื้นแต่ให้ใช้เข่ายันพื้นได้ ค้นหาทั้งร่างกาย สิ่งของเครื่องใช้ติดตัว และเครื่องแต่งกายของเชลยศึก ยึดอาวุธและ

เอกสารเว้นแต่เอกสารประจำตัว หลังจากนั้นให้ทำบัญชีสิ่งของ เอกสารที่มีค่าที่ยึดไว้มอบให้เคลยศึกรับทราบ และเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐาน

รูปที่ ๒ - ๖๖ คำให้การรับรองของพยาน

รูปที่ ๒ - ๖๗ รายงานการสูญเสีย

ข) แยก (Segregate) แยกเคลยศึกรออกเป็นพวก ๆ เริ่มตั้งแต่แยกชาย - หญิง ต่อไปแยกพวก ออกเป็นนายทหารสัญญาบัตร นายทหารประทวน พลเรือน และนักการเมือง เพื่อเป็นการป้องกันกลุ่มผู้นำ เคลยศึกร่วมกันคิดวางแผนหลบหนีแยกเป็นพวก ๆ ดังกล่าวไว้ตลอดระยะเวลาขณะดำเนินการส่งกลับ

ค) เงียบ (Silence) ห้ามเคลยศึกรสนทนากัน เพื่อป้องกันการหารือวางแผนหลบหนี และการคอย ส่งสัญญาณห้วงที่มีการควบคุมเบาบางเหมาะสำหรับการหลบหนี ทหารต้องรายงานทันทีที่เห็นเคลยศึกรคนใด คนหนึ่งพูดคุย หรือพยายามจะพูดคุยกับเคลยศึกรคนอื่น ๆ

ง) เร็ว (Speed) หมวดยุติพลัดทำหน้าที่ส่งกลับเคลยศึกรไปยังกองร้อยอาวุธเบา เพื่อรวบรวมส่ง ต่อไปยังส่วนหลัง ซึ่งจะมีเจ้าหน้าที่ซักถามดำเนินการทางด้านการข่าวต่อไป

จ) พิทักษ์ (Safeguard) ระหว่างส่งเคลยศึกรกลับไปยังพื้นที่ส่วนหลังต้องระวังเรื่องความปลอดภัย ตลอดการเคลื่อนย้ายระวังการหลบหนี ไม่ปล่อยให้รูปขบวนเดินชิดหรือห่างกันเกินไป หรือปล่อยให้กระจาย กำลังฉวยโอกาสก่อความวุ่นวาย เช่น การทะเลาะวิวาท ซึ่งจะเป็นโอกาสให้หลบหนีได้ ในขณะที่เดียวกันต้อง ป้องกันไม่ให้เคลยศึกรถูกกดดันแก้งรังแกจากผู้ใดด้วย

๒) กรณีที่เชลยศึกได้รับบาดเจ็บและไม่สามารถเคลื่อนย้ายโดยวิธีปกติเหมือนเชลยศึกทั่วไปได้ ให้ทำการปฐมพยาบาลโดยเจ้าหน้าที่เสนารักษ์ของหน่วยก่อน แล้วทำการส่งกลับตามสายการส่งกลับสายแพทย์ต่อไป แต่ยังคงต้องได้รับการระวังป้องกันความปลอดภัยในระหว่างการส่งกลับเหมือนกับเชลยศึกทั่วไป

๓) ก่อนการส่งกลับ ต้องผูกป้ายประวัติโดยย่อของตัวเชลยศึก และยุทธโศปกรรม/เอกสารของเชลยศึก (รูปที่ ๒ - ๖๘ และ ๒ - ๖๙) หรือแผ่นป้ายประวัติเต็ม (รูปที่ ๒ - ๗๐) ป้ายดังกล่าวควรปรูเป็นแนวลายเส้น เพื่อให้สามารถฉีกแบ่งได้ ๓ ส่วน และทำด้วยวัสดุที่ทนทาน แต่ละส่วนควรมีขนาด ๑๐ X ๑๐ เซนติเมตร เจาะรูด้านบนและด้านล่าง

รูปที่ ๒ - ๖๘ แผ่นป้ายประวัติเชลยศึกอย่างย่อ

รูปที่ ๒ - ๖๙ แผ่นป้ายประวัติเอกสารและยุทธโศปกรรมของเชลยศึกอย่างย่อ

รูปที่ ๒ - ๗๐ แผ่นป้ายประวัติเชลยศึก และเอกสาร/ยุทธโศปกรรมของเชลยศึก

ฉ) เอกสารที่ยึดได้ เอกสารของข้าศึกเป็นแหล่งข่าวที่มีค่าสูง จะต้องดำเนินการวิธีโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เอกสารอาจเป็นทางการหรือส่วนตัวของข้าศึกก็ตาม เมื่อหมวดปืนเล็กตรวจยึดเอกสารได้จากตัวของเชลยศึก ผู้บังคับหมวดหรือผู้บังคับหมู่อาวุโสที่อยู่ ณ ตำบลนั้นเป็นผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบเอกสารขั้นต้น และรายงานการตรวจยึดเอกสารของข้าศึกไปยังหน่วยเหนือ รวมทั้งรับผิดชอบในการผูกปายและนำส่งจนถึงตำบลส่งมอบเอกสารให้กับกองร้อย

ช) ยุทธโศปกรรมของข้าศึก และเอกสารทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับยุทธโศปกรรมของข้าศึก ยุทธโศปกรรมและเอกสารทางเทคนิค (คู่มือผู้ใช้ คู่มือทางเทคนิค และอื่น ๆ) เป็นแหล่งข่าวที่มีค่าสูงเช่นเดียวกัน จะต้องเก็บรักษาไว้ร่วมกันและระวังป้องกันไว้ตลอดห่วงการดำเนินการวิธีส่งกลับเชลยศึกเพื่อป้องกันการหีบฉวยนำไปใช้ผิดประเภทหรือถูกทำลาย ทั้งยุทธโศปกรรมและเอกสารต้องผูกปายประวัติ ยาเวชภัณฑ์ และสิ่งอุปกรณ์ทางการแพทย์ของข้าศึกที่ยึดได้จะไม่นำมาใช้กับผู้ป่วยเจ็บฝ่ายเรา แต่จะใช้สำหรับเชลยศึกที่ป่วยเจ็บ เป็นหลัก

๒ - ๔๕ บริการทางการแพทย์

บริการทางการแพทย์ในระดับหมวดปืนเล็กประกอบด้วย การป้องกัน การรักษาพยาบาล และการส่งกลับผู้ป่วยเจ็บ โดยเน้นที่การป้องกันเป็นหลัก ทหารอาจสูญเสียประสิทธิภาพในการรบ เนื่องจากการบาดเจ็บที่มีไข้จากการรบหรืออาจเจ็บป่วยจากเชื้อโรค ความรู้ความเข้าใจและปฏิบัติตามหลักสุขศาสตร์และการสุขาภิบาลทหารในสนาม การป้องกันการเจ็บป่วยเนื่องจากสภาพอากาศ และการพิจารณาใช้ทหารอย่างเหมาะสมในการปฏิบัติภายใต้สภาพแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านี้ จะสามารถลดความสูญเสียได้เป็นอย่างมาก (คู รศ.๒๑ - ๑๐ และ ๒๑ - ๑๑)

ก. รพจ. ของหน่วยควรระบุรายละเอียดของการดำเนินขั้นตอนการส่งกลับ โดยต้องระบุชัดเจนถึงเครื่องมือเครื่องใช้ประจำตัวของผู้ป่วย ซึ่งจะต้องนำส่งกลับไปพร้อมกับตัวผู้ป่วยด้วย อาวุธประจำกายและยุทธโศปกรรมของผู้ป่วยจะเก็บไว้ที่หมวดปืนเล็ก และแจกจ่ายตามโอกาสที่เหมาะสม (เช่น กระสุน เสบียง น้ำ เครื่องมือพิเศษ เป็นต้น) หรือส่งคืนไปยังขบวนสัมภาระพักโดยยานยนต์ที่มั่งคั่งกำลังตามวงรอบ โดยปกติ ปืนกล เอ็ม.๒๐๓ และอาวุธพิเศษต่างๆ จะไม่ส่งคืนแต่จะมอบหมายให้กำลังพลคนอื่น ๆ ภายในหน่วยรับผิดชอบต่อไป

๑) รพจ.ของหมวดควรระบุเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

ก) หน้าที่และความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่หลักในการวางแผนและดำเนินการส่งกลับผู้ป่วยเจ็บ

ข) ลำดับความเร่งด่วนในการส่งกลับ

ค) วิธีปฏิบัติในการเก็บกู้ และดูแลรักษาอาวุธและยุทธโศปกรรม

๒) ข้อ ๔ ของคำสั่งยุทธการต้องระบุเรื่องที่เกี่ยวข้องดังนี้

ก) ที่ตั้งตำบลรวบรวมผู้ป่วยเจ็บ (ของกองพัน กองร้อย และหมวด)

ข) กรรมวิธี และความรับผิดชอบในการส่งกลับสายแพทย์

ค) แผนการใช้ยานยนต์อื่นที่ไม่ใช่ยานยนต์สายแพทย์ ช่วยในการส่งกลับสายแพทย์

ง) ธรรมเนียมในการรักษาพยาบาลและส่งกลับพลเรือน และพลเรือนที่ป่วยเจ็บ

จ) ข่ายการสื่อสารสำหรับการส่งกลับสายแพทย์

ฉ) เวลาเริ่มปฏิบัติการกิจส่งกลับสายแพทย์ และการมอบภารกิจให้ทหารที่ไม่ใช่หน่วยเสนารักษ์ แต่สามารถสนับสนุนการรวบรวมและส่งกลับผู้ป่วยเจ็บได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ทหารในหน่วยดำเนินกลยุทธ์ต้องติดพันกับภารกิจส่งกลับสายแพทย์

ข. ผู้บังคับหมวด และผู้บังคับหมู่ทุกคน ต้องเตรียมการให้พร้อมในการรักษาพยาบาลและส่งกลับสายแพทย์ต้องเข้าใจแผนการส่งกลับ และต้องเริ่มปฏิบัติได้ทันทีที่เกิดเหตุการณ์ นายสิบพยาบาลของหมวดต้องสามารถประเมินการเจ็บป่วย จัดลำดับความเร่งด่วนและเริ่มการปฐมพยาบาลได้ทันการเจ็บป่วย หากนายสิบพยาบาลเกิดการเจ็บป่วย ผู้บังคับหน่วยและเจ้าหน้าที่ช่วยชีวิต (Combat lifesavers) ภายในหมวดต้องทำหน้าที่แทน การรักษาพยาบาลผู้ป่วยเจ็บสาหัสนั้นต้องทำให้อาการดีขึ้นพอที่จะทำการส่งกลับไปยังที่พยาบาลของกองพันได้ แผนการส่งกลับสายแพทย์ของกองร้อยและกองพัน ควรครอบคลุมพื้นที่รับผิดชอบออกไปข้างหน้าให้มากที่สุด ยานพาหนะส่งกลับสายแพทย์ (ทั้งทางอากาศและพื้นดิน) ควรให้สามารถรับผู้ป่วยเจ็บไปไกลออกไปข้างหน้ามากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเท่าที่สถานการณ์ทางยุทธวิธีจะอำนวยให้ ยานพาหนะทุกชนิดในพื้นที่ปฏิบัติการสามารถใช้ส่งกลับสายแพทย์ได้ทั้งสิ้น

ค. หมวดปืนเล็กต้องจัดทหารในแต่ละหมู่อย่างน้อยที่สุด ๑ คน ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยชีวิต โดยให้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่เสนารักษ์ของหมวดในการรักษาพยาบาลและส่งกลับสายแพทย์ ผู้ช่วยชีวิตเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดปฐมพยาบาลและลำเลียงผู้ป่วยเจ็บของหมวด ทำหน้าที่ปฐมพยาบาลผู้ป่วยเจ็บก่อนที่จะส่งถึงเจ้าหน้าที่สายแพทย์ แต่ทั้งนี้ต้องหลังจากปฏิบัติการหลักของทหารราบเสร็จสิ้นแล้วเท่านั้น หากสถานการณ์ทางยุทธวิธีและทางการแพทย์อำนวยให้ ชุดนี้สามารถช่วยเหลือเจ้าหน้าที่สายแพทย์ในการคัดแยกผู้ป่วยเจ็บตามความเร่งด่วน รักษาพยาบาลหรือทั้งสองอย่าง ชุดนี้อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของรองผู้บังคับหมวด

ง. การรักษาพยาบาลผู้ป่วยเจ็บจะกระทำทันทีเมื่อจบการปะทะ หรือระหว่างการจัดระเบียบใหม่ โดยจะกระทำ ณ บริเวณที่ได้รับบาดเจ็บหรือบริเวณข้างเคียง ซึ่งให้การกำบังและซ่อนพรางอาจรักษาพยาบาลโดยตัวของทหารผู้บาดเจ็บเอง คู่ปฏิบัติ (buddy) เจ้าหน้าที่เสนารักษ์ หรือผู้ช่วยชีวิตก็ได้ หลังจากนั้นจึงส่งกลับไปยังตำบลรวบรวมผู้บาดเจ็บของหมวดด้วยเครื่องมือส่งกลับแสงเครื่องหรือขนาดเบา ผู้บังคับหมวดเป็นผู้เลือกตำบลรวบรวมผู้บาดเจ็บของหมวด และระบุไว้ในคำสั่งยุทธการ หรืออาจมอบให้รองผู้บังคับหมวดเป็นผู้เลือก ข้อพิจารณาในการเลือกประกอบด้วย การกำบังและซ่อนพราง การระวังป้องกัน พื้นที่สำหรับการรักษาพยาบาล การเข้าออกได้ทั้งทางพื้นดินและทางอากาศ ศพผู้เสียชีวิตจากการรบจะไม่รวบรวมไว้ตำบลเดียวกันหรือใกล้กันกับตำบลรวบรวมหรือตำบลส่งกลับผู้บาดเจ็บ ทันทีที่ผู้บาดเจ็บมาถึงตำบลรวบรวมจะทำการคัดแยกเพื่อการรักษาพยาบาล เป้าหมายคือเพื่อรักษาพยาบาลให้ดีที่สุดและได้จำนวนมากที่สุด การรักษาพยาบาลอาจแบ่งออกเป็นประเภทตามอาการดังนี้

๑) กรณีฉุกเฉิน เพื่อรักษาชีวิตหรืออวัยวะ

ก) มีสิ่งกีดขวางทางเดินลมหายใจ

ข) ระบบการหายใจและหัวใจล้มเหลว (ระบบหัวใจล้มเหลวไม่ถือว่าเป็นกรณีฉุกเฉินในสนามรบ แต่จัดว่าเป็นกรณีขึ้นอยู่กับความคาดหว้ง)

ค) อวัยวะภายนอกเสียเลือดมาก

ง) มีอาการช็อค

จ) แผลทรวงอกทะลุ ทำให้หายใจลำบาก

ฉ) มีแผลไหม้ระดับ ๒ หรือ ๓ ที่ใบหน้าและคอ หรือบริเวณใกล้ทวารหนัก (ทำให้ช็อคหรือหายใจลำบาก)

ช) หลังจากรักษาอาการที่เป็นอันตรายต่อการสูญเสียชีวิต หรืออวัยวะจนปลอดภัยแล้วจะยังไม่รักษาพยาบาลอาการอื่นใดต่ออีก จนกว่าจะทำการรักษาพยาบาลผู้บาดเจ็บกรณีฉุกเฉินคนอื่น ๆ จนปลอดภัยแล้ว

๒) กรณีคอยได้ มีความเสี่ยงน้อยกว่ากรณีฉุกเฉิน หากทำการรักษาพยาบาลซ้ำ

ก) มีแผลที่ทรวงอก

ข) ช่องท้องถูกแทงทะลุ

ค) ดวงตาบาดเจ็บสาหัส

ง) มีแผลเปิดบริเวณอื่น ๆ

จ) กระดูกแตก - หัก

ช) มีแผลไหม้ระดับ ๒ หรือ ๓ แต่ไม่ใช่บริเวณใบหน้า คอ หรือทวารหนัก

๓) กรณีเจ็บป่วยไม่สาหัส สามารถปฐมพยาบาลด้วยตนเอง หรือโดยคู่ปฏิบัติ (buddy) ได้ กรณีนี้จะไม่ทำการส่งกลับไปยังที่พยาบาล

ก) มีแผนฉีกขาดแต่ไม่มาก

ข) มีแผลฟกช้ำ

ค) บาดเจ็บบริเวณภายในข้อต่อต่าง ๆ ของร่างกาย

ง) อาการเครียดจากการรบแต่ไม่มาก

จ) แผลไหม้น้อยกว่า ๒๐%

๔) กรณีต้องคาดหว้ง (expectant) – โอกาสรักษาหายมีน้อย การจัดผู้ป่วยเข้ากรณีนี้จะทำต่อเมื่ออยู่ในสภาพจำกัดด้วยเครื่องมือทางการแพทย์จริง ๆ เท่านั้น

ก) ได้รับบาดเจ็บสาหัสบริเวณศีรษะมีอาการใกล้เสียชีวิต

ข) มีแผลไหม้เนื้อที่เกินกว่า ๘๕ % ของร่างกาย

หมายเหตุ ทหารที่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อย อาจให้ช่วยเหลือในการบันทึกการรักษาพยาบาลผู้ป่วยอื่น ๆ ช่วยเหลือกรณีฉุกเฉิน หรืออาจช่วยป้องกันพื้นที่รักษาพยาบาล

จ. หมวดปืนเล็กอาจใช้วิธีการส่งกลับได้หลายวิธี (คู รส.๘ – ๑๐ - ๔)

๑) เครื่องมือส่งกลับสายแพทย์ที่จัดไว้เฉพาะนั้น โดยปกติจะสามารถส่งกลับผู้บาดเจ็บจากจุดที่เกิดเหตุ หรือตำบลรวบรวมตรงไปยังที่พยาบาลของกองพัน

หมายเหตุ หากส่งกลับโดยเครื่องมือส่งกลับสายแพทย์โดยเฉพาะ ผู้ป่วยจะถูกส่งไปยังสถานที่ตั้งทางการแพทย์ที่เหมาะสมกับระดับการเจ็บป่วย กรณีสาเหตุที่สุดสามารถทำการรักษาพยาบาลได้บนรถพยาบาล จนกว่าจะไปถึงที่พยาบาลในขบวนสัมภาระของกรม

๒) การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยไปยังตำบลรวบรวมของกองร้อย อาจใช้รถพยาบาลหรือคนหาบหนามก็ได้ ควรระบุไว้ในคำสั่งยุทธการด้วยว่าจะใช้วิธีใดและเริ่มปฏิบัติเมื่อใด จากตำบลรวบรวมของกองร้อย ผู้ป่วยจะถูกส่งกลับต่อไปโดยรถพยาบาลของหมวดเสนารักษ์ที่มาสมทบกองร้อยอาวุชเบา

๓) รองผู้บังคับหมวดอาจเป็นผู้ควบคุมชุดช่วยชีวิตและลำเลียงของหมวดในการลำเลียงผู้บาดเจ็บในพื้นที่ของหมวดไปยังพื้นที่ส่วนหลัง

๔) ผู้บาดเจ็บเล็กน้อย สามารถเดินเองหรือให้ช่วยเหลือทหารคนอื่นที่บาดเจ็บมากกว่า

๕) ในพื้นที่ยากลำบากหรือในภารกิจลาดตระเวน อาจจำเป็นต้องส่งกลับผู้บาดเจ็บไปยังที่พยาบาลกองพัน โดยชุดช่วยชีวิตและลำเลียงของหมวดเองจนกว่าจะมียานพาหนะเข้ามาในพื้นที่ของหมวดหรือเดินไปจนกว่าจะมียานพาหนะมาถึง

๖) ทหารที่เสียชีวิตแล้วควรส่งกลับโดยยานยนต์ที่ขนส่งอุปกรณ์ตามวงรอบ หากกลับไม่ทำการส่งกลับโดยรถพยาบาลหรือเฮลิคอปเตอร์พยาบาล

ฉ. ข่าวสารที่จำเป็นต้องระบุถึงในการร้องขอการส่งกลับสายแพทย์ ตามตัวอย่างในรูปที่ ๒ - ๓๑

รูปที่ ๒ - ๓๑ รายละเอียดเตรียมการร้องขอการส่งกลับสายแพทย์

ลำดับ	รายการ	คำอธิบาย	แหล่งข้อมูล	ผู้ให้ข้อมูล	เหตุผล
๑	คำบลับผู้ป่วย	พิกัดของคำบลับผู้ป่วย เข้ารหัสทั้งส่วนที่เป็นตัวอักษรและตัวเลข	จากแผนที่	ผู้บังคับหน่วยนั้น ๆ	เพื่อรพยบาลทราบจุดเหล่านั้นและหน่วยที่วางแผนการส่งกลับสามารถกำหนดเส้นทางการส่งกลับได้โดยพิจารณาจากหลาย ๆ จุด
๒	ความถี่วิทยุ นามเรียกขาน	รหัสความถี่วิทยุที่ใช้ ณ คำบลับ (ไม่ใช่ความถี่ของสถานีถ่ายทอด) นามเรียกขานและประมวลลับ (ถ้าใช้) ของบุคคลที่ต้องติดต่อด้วย ณ คำบลับผู้ป่วย	จาก รปจ.	พลวิทยุ	เพื่อการติดต่อแต่เนิ่น ระหว่างที่รพยบาลกำลังเดินทาง (เพื่อทราบการเปลี่ยนแปลงหรือข้อมูลข่าวสารเพิ่มเติม)
๓	จำนวนของผู้ป่วยเป็น พวกๆ ตามลำดับ ก่อน- หลัง ในการรับกลับ	ระบุเฉพาะรายการข่าวสารที่จำเป็น และรหัสคำย่อดังนี้ A-ฉุกเฉิน (Urgent) B-ผ่าตัดฉุกเฉิน (Urgent Surgical) C-เร่งด่วน (Priority) D-ธรรมดา (Routine) E-ตามสะดวก (convenience) หากต้องส่งข่าวจำนวนผู้ป่วยคราวเดียวกัน ๒ พวกขึ้นไป ให้พูดกันแต่ละพวกด้วยคำว่า “หยุด” (break) ด้วย	จากการประเมินอาการ บาดเจ็บของผู้ป่วยแต่ละราย	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้ที่ อาวุโสสูงสุด ที่รับผิดชอบ	เพื่อให้หน่วยที่ควบคุมการส่งกลับสายแพทย์สามารถจัดขานพาหนะตามลำดับความเร่งด่วนของผู้ป่วยที่จะไปรับกลับ
๔	เครื่องมือพิเศษที่ จำเป็น	ใช้รหัสคำย่อดังนี้ A-ไม่ต้องการ(none) B- C- D-เครื่องช่วยหายใจ (ventilator)	จากสถานการณ์ และอาการ ของผู้ป่วย	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้ที่ อาวุโสสูงสุด ที่รับผิดชอบ	เพื่อจัดเครื่องมือพิเศษที่จำเป็นไว้บนยานพาหนะส่งกลับแต่เนิ่น ก่อนเริ่มปฏิบัติการส่งกลับ

ลำดับ	รายการ	คำอธิบาย	แหล่งข้อมูล	ผู้ให้ข้อมูล	เหตุผล
๕	จำนวนผู้ป่วย	ระบุเฉพาะรายการข่าวสารที่จำเป็น และใช้รหัสคำย่อดังนี้ L+จำนวนผู้ป่วยที่ต้องใช้คนลำเลียง (litter) A+จำนวนผู้ป่วยที่ใช้รถพยาบาลเข้าไปรับได้	จากการตรวจสอบผู้ป่วย	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้ที่ อาวุโสสูงสุด ที่รับผิดชอบ	เพื่อจัดยานพาหนะในการส่งกลับให้พอเพียงกับจำนวนผู้ป่วย และเพื่อจัดเนื้อที่บรรทุกภายในรถแต่ละคันให้เหมาะสม
๖	การระวังป้องกันพื้นที่รับผู้ป่วย (ขามสงคราม)	N-ไม่มีข้าศึกในพื้นที่นั้น P-อาจมีข้าศึก(ให้ระมัดระวัง) E-มีข้าศึกในพื้นที่(ให้ระมัดระวัง) X-มีข้าศึก(ต้องมีกำลังคุ้มกัน)	จากการประมาณสถานการณ์	ผู้บังคับหน่วยนั้น ๆ	เพื่อให้เจ้าหน้าที่ทราบสถานการณ์และเตรียมการป้องกันเมื่อจำเป็น สำหรับยานพาหนะในการส่งกลับ อาจต้องมีคำแนะนำเฉพาะขณะเคลื่อนย้าย(ที่ตั้งข้าศึกมีความจำเป็นต่อการวางแผนส่งกลับทางอากาศยาน)
๗	จำนวนและประเภทของบาดแผล การบาดเจ็บหรืออาการป่วย(ขามสงบ)	ระบุชนิดของบาดแผลว่าเกิดจากอะไร (กระสุนหรือสะเก็ดระเบิด) การสูญเสียโลหิตจำนวนมาก และกลุ่มเลือดของผู้ป่วย (ถ้าทราบ)	จากการตรวจสอบอาการผู้ป่วยขั้นต้น	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้อาวุโส สูงสุดที่รับ ผิดชอบ	เพื่อให้เจ้าหน้าที่เตรียมเครื่องมือและวิธีการรักษาพยาบาลได้อย่างเหมาะสมล่วงหน้า
๘	วิธีการบอกที่ตั้งตำบลรับผู้ป่วย	ใช้รหัสอักษรย่อดังนี้ A-แถบสี B-พลัดสัญญาณ C-สัญญาณควัน D-ไม่มี E-อื่น ๆ	ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และเครื่องมือที่มีอยู่	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้อาวุโส สูงสุดที่รับ ผิดชอบ	เพื่อช่วยให้เจ้าหน้าที่ทราบตำบลที่แน่นอนที่จะรับผู้ป่วย สีของควันหรือแถบสีสัญญาณจะยังไม่แจ่มจนกว่าเจ้าหน้าที่ในการส่งกลับติดต่อเข้ามาและใกล้จะถึงตำบลรับผู้ป่วยแล้ว เพื่อความปลอดภัยควรให้เจ้าหน้าที่แจ้งสีมาก่อน แล้วหน่วย

ลำดับ	รายการ	คำอธิบาย	แหล่งข้อมูล	ผู้ให้ข้อมูล	เหตุผล
๕	สถานภาพ และสัญชาติ ของผู้ป่วย	ระบุจำนวนผู้ป่วยแต่ละ กลุ่ม สถานภาพ/สัญชาติ โดยใช้รหัสอักษรย่อดังนี้ A-ทหารไทย B-พลเรือนไทย C-ทหารชาติอื่น D-พลเรือนชาติอื่น E-เชลยศึก	จากการตรวจ สอบผู้ป่วย ขั้นต้น	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้อาวุโส สูงสุดที่รับ ผิดชอบ	เป็นผู้รับรองความ ถูกต้อง เพื่อวางแผนจัดสิ่ง อำนวยความสะดวก ปลายทาง รวมทั้งการ ให้ความคุ้มครองด้วย หน่วยที่ร้องขอการส่ง กลับจะต้องจัดเจ้าหน้าที่ ที่สามารถใช้ภาษา อังกฤษได้ ไว้ ณ ตำบลรับผู้ป่วยด้วย
๑๐	การเปื้อนสาร นซค. (ยาม สงคราม)	ระบุเฉพาะเมื่อมีการ เปื้อนสาร นซค. เท่านั้น โดยใช้รหัสอักษรย่อดังนี้ N-นิวเคลียร์ B-ชีว C-เคมี	จาก สถานการณ์ ขณะนั้น	เจ้าหน้าที่ เสนารักษ์ หรือผู้อาวุโส สูงสุดที่รับ ผิดชอบ	เพื่อให้หน่วยรับผิดชอบ ขอการส่งกลับสาย แพทย์ วางแผนการใช้ ยานพาหนะและเครื่อง มือให้บรรลุภารกิจ (จะใช้ยานพาหนะ ประเภทใดและใช้เวลา เท่าใด)
๑๑	ลักษณะภูมิ ประเทศ (ยามสงบ)	ระบุลักษณะภูมิประเทศ ภายใน และโดยรอบ ตำบลรับผู้ป่วย หากทำ ได้ให้อ้างอิงภูมิประเทศ ที่เด่นชัด เพื่อให้ทราบ ที่ตั้งโดยสะดวกด้วย	จากการตรวจ ภูมิประเทศ	กำลังพลที่ ปฏิบัติงาน อยู่บริเวณนั้น	เพื่อให้เจ้าหน้าที่ส่ง กลับสายแพทย์วาง แผน/เลือกใช้เส้นทาง เข้าสู่ตำบลรับผู้ป่วย ได้เหมาะสม

รูปที่ ๒ - ๓๑ รายละเอียดเตรียมการร้องขอการส่งกลับสายแพทย์ (ต่อ)

ตอนที่ ๕

การสนับสนุนโดยยานเกราะ

หน่วยยานเกราะหรือยานยนต์จะให้การสนับสนุนทหารราบในการปฏิบัติการรบเป็นหลัก โดยทั่วไปยังคงใช้หลักพื้นฐานและหลักการต่าง ๆ ที่กล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ใน รส.นี้ สำหรับตอนที่ ๕ นี้จะกล่าวถึงเทคนิคและยุทธวิธีของหน่วยทหารราบในการปฏิบัติการร่วมกับหน่วยยานเกราะ ซึ่งจะกล่าวถึงระดับหมวด ปืนเล็กกับหน่วยยานเกราะระดับหมวด หรือสองหมู่ยานเกราะขึ้นไป เป็นหลัก (รูปที่ ๒ - ๑๒ และ ๒ - ๑๓)

๒ - ๔๒ การปฏิบัติการร่วมกับยานเกราะ

ผู้บังคับหน่วยที่ปฏิบัติการร่วมกัน ต้องรู้ว่ากำลังประเภทหนัก (heavy forces) และเบา (light forces) สามารถช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้อย่างไร ในการปฏิบัติซึ่งใช้หน่วยเบาเป็นหลัก การยุทธส่งทางอากาศ การยุทธโจมตีทางอากาศ หรือใช้หน่วยทหารราบเบาอื่น ๆ เป็นส่วนนำในการเข้าตีของกำลังรบร่วมนั้น กำลังอื่น ๆ ทั้งหมดต้องสนับสนุนทหารราบ

ก. ทหารราบเป็นผู้ช่วยเหลือหน่วยยานเกราะ ด้วยการค้นหาและเจาะช่องหรือทำเครื่องหมายเครื่องกีดขวางรถถัง ทหารราบระวังป้องกันให้ยานเกราะโดยการค้นหา ตรวจจับที่ตั้งอาวุธต่อสู้รถถัง ทำลาย หรือข่มอาวุธต่อสู้รถถัง และสนับสนุนหน่วยยานเกราะโดยการชี้เป้าหมายสำหรับปืนใหญ่รถถัง รวมทั้งช่วยตรวจตำแหน่งตกกระทบของปืนใหญ่รถถังให้พลประจำปืนด้วย

ข. หน่วยยานเกราะช่วยเหลือหน่วยทหารราบด้วยการเป็นหน่วยนำ ในภูมิประเทศโล่งแจ้ง และสนับสนุนทหารราบด้วยระบบอาวุธซึ่งมีความคล่องแคล่วสูง และป้องกันตนเองได้ในตัว หน่วยยานเกราะสามารถยิงข่มและทำลายอาวุธ ที่มั่น และรถถังข้าศึก ด้วยการยิงและดำเนินกลยุทธ์ นอกจากนี้ยังสามารถสนับสนุนการขนส่งทหารราบได้ หากสถานการณ์ข้าศึกอำนวยให้

๒ - ๔๓ ข้อพิจารณา

การจัดกำลังผสมระหว่างหน่วยยานเกราะและทหารราบ และสัมพันธ์ภาพทางการบังคับบัญชา (ขึ้นสมทบหรือขึ้นควบคุมทางยุทธการ) จะเป็นลักษณะใดขึ้นอยู่กับการประมาณสถานการณ์ของผู้บังคับบัญชา

ก. รถถัง หมวดรถถัง ประกอบด้วยรถถัง ๔ คัน คือ รถถังของผู้บังคับหมวดกับรถถังประจำหมู่ ๑ คัน และรถถังของรองผู้บังคับหมวดกับรถถังประจำหมู่อีก ๑ คัน (รูปที่ ๒ - ๑๒) ตาม อจย.ของหน่วยรถถังจะไม่จัดหน่วยเล็กลงไปกว่าหมวดรถถัง อย่างไรก็ตามทหารราบกับรถถังต้องปฏิบัติงานร่วมกันอย่างใกล้ชิด ไม่ว่าจะปฏิบัติการในรูปแบบใดก็ตามทหารราบกับรถถังเป็นคัน ๆ จะต้องสามารถติดต่อกันได้โดยตรงโดยไม่จำเป็นต้องผ่านข่ายการติดต่อสื่อสารตามสายการบังคับบัญชา เนื่องจากจะไม่มีเวลาพอที่จะติดต่อตามสายการบังคับบัญชาได้ ทั้งทหารราบและพลประจำรถต้องสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ ไม่ว่าจะโดยวิธีการใช้วิทยุ โทรศัพท์ หรือทัศนสัญญาณก็ตาม

รูปที่ ๒ - ๑๒ หมวดรถถัง

ข. ทหารราบยานเกราะ หน่วยทหารราบยานเกราะเป็นหน่วยที่มีทั้งความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ การป้องกันตน อำนาจการยิง และความสามารถในการรบประชิด ผสมผสานกันอยู่ในตัว ในการปฏิบัติ ร่วมกันระหว่างทหารราบกับทหารราบยานเกราะนั้น ทหารราบจะเพิ่มพูนขีดความสามารถในการรบประชิด ให้แก่ทหารราบยานเกราะ ส่วนทหารราบยานเกราะจะช่วยเพิ่มพูนความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ และ อำนาจการยิงให้แก่ทหารราบ ทหารราบอาจปฏิบัติการเป็นหน่วยเดียวกันกับทหารราบยานเกราะ หรืออาจ ปฏิบัติการโดยประสานสอดคล้องกันในลักษณะต่าง ๆ เช่น กวาดล้างเครื่องกีดขวางให้ยานเกราะในระหว่าง การเข้าตี ตั้งรับในที่มั่นดัดแปลงแข็งแรง โดยมียานเกราะดำเนินกลยุทธ์โดยรอบ หรือในภารกิจปฏิบัติการ ในเมือง เป็นต้น

รูปที่ ๒ - ๑๓ หมวดทหารราบยานเกราะ (M2)

๒ - ๔๔ การติดต่อสื่อสารกับรถถัง

ก่อนปฏิบัติการ ผู้บังคับหมวดทหารราบกับผู้บังคับหมวดรถถัง ต้องประสานการใช้เครื่องมือและ สัญญาณในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันก่อน ซึ่งควรจะประกอบด้วยการใช้วิทยุ โทรศัพท์ และทัศน สัญญาณ เช่น มือ และแขน แถบสี ธง ควัน และพลุต่าง ๆ รถถังทุกแบบ (เว้น M1) จะมีโทรศัพท์อยู่ ด้านหลังเพื่อให้ทหารราบใช้ติดต่อกับพลประจำรถ สำหรับรถถังแบบ M1 นั้น ทหารราบสามารถติดต่อกับ ผู้บังคับรถด้วยโทรศัพท์ที่ต่อเข้ากับป้อมปืนของรถ ซึ่งสามารถเชื่อมโยงเข้าไปในระบบการสื่อสารของรถได้ ผู้บังคับหมวดทหารราบและรถถังต้องทำให้ทั้งทหารราบและรถถังสามารถเคลื่อนที่และยิงได้โดยไม่เกิดความ สับสน

๒ - ๔๕ ทหารราบบรรทุกบนรถถัง

ทราบได้ที่ทหารราบและรถถังยังคงเคลื่อนที่ไปในทิศทางเดียวกัน และการปะทะกับข้าศึกยังไม่น่าจะเกิดขึ้น ควรให้ทหารราบบรรทุกไปบนรถถังเสมอ

ก. คำแนะนำในการบรรทุกทหารราบบนรถถัง ควรพิจารณาถึงเรื่องต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ก่อนที่จะบรรทุกทหารราบไปกับรถถัง

๑) ในการขึ้นรถ ทหารราบต้องเข้าหารถจากทางด้านหน้า เพื่อให้ผู้บังคับรถให้สัญญาณอนุญาตขึ้นรถก่อน จากนั้นจึงขึ้นรถทางด้านข้างให้ห่างพ้นจากแนวปืนกลร่วมแกน แต่ยังคงอยู่ในสายตาของพลขับรถ

๒) หากรถถังมีระบบการทรงตัวอัตโนมัติ (stabilization system) ผู้บังคับหมู่ต้องตรวจสอบให้แน่ใจก่อนว่า ระบบอยู่ในตำแหน่ง OFF จึงจะให้สัญญาณเริ่มเคลื่อนที่

๓) ทหารราบต้องลงจากรถโดยเร็วที่สุด เมื่อรถถังตกอยู่ภายใต้การยิงของข้าศึกหรือเมื่อปรากฏเป้าหมาย ซึ่งพลประจำปืนจะต้องรีบหมุนป้อมปืนเพื่อทำการยิงโดยเร็ว

๔) ทหารราบทุกคนต้องระมัดระวังตลอดเวลา ซึ่งรถถังอาจจำเป็นต้องเลี้ยวอย่างกะทันหัน หรืออาจมีต้นไม้ กิ่งไม้ขวาง กระทบ ทำให้พลัดตกจากรถถังได้

ข. คำแนะนำในการบรรทุกบนรถถังแบบต่าง ๆ

๑) รถถังแบบ M1 รถถังแบบนี้บรรทุกได้ยาก ห้ามบรรทุกด้านหลัง เนื่องจากอุณหภูมิการทำงานของเครื่องยนต์สูงจนไม่ปลอดภัยแก่การบรรทุกบริเวณด้านท้ายรถ (รูปที่ ๒ - ๑๔)

รูปที่ ๒ - ๑๔ การขึ้นและจัดการบรรทุกทหารราบบนรถถังแบบ M1

ก) ทหารราบ ๑ หมู่ สามารถบรรทุกไปบนป้อมปืนได้ แต่ต้องระวังไม่ให้ขาของทหารไปขัดระหว่างป้อมปืนกับตัวรถในขณะที่รถถังหมุนป้อมปืนโดยกะทันหัน เพื่อความปลอดภัยอาจใช้เชือกทำเป็นราวแสวงเครื่องสำหรับให้ทหารจับยึดระหว่างการบรรทุกก็ได้

ข) ทหารทุกคน ต้องอยู่ด้านหลังของเครื่องยิงลูกระเบิดคว้นประจำรถถัง ซึ่งจะทำให้ทุกคนปลอดภัยจากปืนกลร่วมแกน และเครื่องหาระยะด้วยเลเซอร์ไปด้วยในตัว

ค) ทหารทุกคนต้องพร้อมเกาะยึดให้แน่น ทุกครั้งที่มีการหมุนป้อมปืนอย่างกะทันหัน

ง) ผู้บังคับหมู่ควรเตือนให้ทหารระมัดระวัง กรณีนั่งบนป้อมปืนใกล้กับช่องระบายอากาศออก (blow – out panels) เช่นเมื่อมีการใช้อาวุธประจำรถแรงดันจากกระสุนที่เกิดขึ้นภายในห้องพลประจำรถจะถูกขับระบายออกมาทางด้านนี้เพื่อช่วยลดแรงดันภายใน

จ) เมื่อเกิดการปะทะ รถถังต้องรีบหยุดรถบริเวณที่มีการกำบังและซ่อนพราง และให้เวลาทหารราบสำหรับลงจากรถแล้วเคลื่อนที่ห่างออกจากรถถัง การปฏิบัติลักษณะนี้ควรมีการฝึกซ้อมก่อนการบรรทุกบนรถถัง

ฉ) ทหารราบไม่ควรนำสิ่งอุปกรณ์อื่นใดติดตัวบรรทุกไปกับรถถังด้วย เว้นแต่เครื่องสนามเท่านั้น สิ่งของเครื่องใช้ส่วนตัวอื่น ๆ ควรนำไปโดยวิธีอื่นหรือนำไปเก็บ ณ ที่ใดที่หนึ่งก่อน

๒) รถถังแบบ เอ็ม.๖๐ ระเบียบปฏิบัติในการบรรทุกทหารราบบนรถถังแบบ เอ็ม.๖๐ และในตระกูล เอ็ม.๖๐ (รูปที่ ๒ - ๓๕) มีดังนี้

รูปที่ ๒ - ๓๕ การจัดการบรรทุกบน ถ. M.60

ก) สามารถบรรทุกทหารราบได้ ๑ หมู่ บนป้อมปืน หรือบนตัวรถซึ่งไม่กีดขวางการหมุนป้อมปืน การหมุนป้อมปืนโดยจับปล้นไม่มีผลกระทบต่อทหารราบมากเท่ากับรถถังในตระกูล แบบ เอ็ม.๑ แต่อย่างไรก็ตามทหารทุกคนยังคงต้องระมัดระวังการหมุนของป้อมปืนตลอดเวลา

ข) ทุกคนต้องอยู่ด้านหลังของเครื่องยิงลูกระเบิดค้ำวันประจำรถ

ค) เมื่อเกิดการปะทะ รถถังและทหารราบปฏิบัติเช่นเดียวกันกับการบรรทุกรถถังแบบ เอ็ม.๑

ง) แม้จะบรรทุกบนรถถังแบบ เอ็ม.๖๐ ซึ่งสะดวกกว่าแบบ เอ็ม.๑ ทหารราบก็ยังคงควรนำติดตัวเฉพาะเครื่องสนามเท่านั้น

ตอนที่ ๑๐

เครื่องกีดขวาง

เครื่องกีดขวาง คือ เครื่องมือขัดขวางทั้งที่มีอยู่แล้วตามธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งสามารถหันเหหยุด ควบคุม หรือสกัดกั้นการเคลื่อนที่ของกำลังทหารได้ หมวดปืนเล็กต้องรู้วิธีใช้เครื่องกีดขวาง และวิธีเจาะผ่าน รวมทั้งควาดล้างเครื่องกีดขวาง รายละเอียดอยู่ใน รศ.๕ - ๓๔ และ รศ.๕ - ๑๐๒

๒ - ๔๘ การใช้เครื่องกีดขวาง

เครื่องกีดขวางจำเป็นต้องใช้ในการรบทุกแบบ แต่จะมีประโยชน์มากที่สุดในการรบด้วยวิธีรุก โดยปกติแล้วการสร้างเครื่องกีดขวางจะดำเนินการโดยทหารช่างและหมวดปืนเล็กเป็นผู้ช่วยเหลือ แต่อาจมีบ่อยครั้งที่หมวดปืนเล็กต้องสร้างเครื่องสนามเองโดยไม่มีทหารช่างดำเนินการให้ หรือช่วยเหลือ ในกรณีดังกล่าวผู้บังคับหมวดต้องขอคำแนะนำทางเทคนิคจากทหารช่าง สิ่งที่ต้องพิจารณาคือ วัสดุที่ต้องใช้กับระยะเวลาในการสร้าง

ในการรบด้วยวิธีรุก หมวด/หมู่ปืนเล็ก ใช้เครื่องกีดขวาง เพื่อ

- ช่วยป้องกันปีก
- จำกัดการตีโต้ตอบของข้าศึก
- แยกที่หมายให้โดดเดี่ยวจากกัน
- ตัดเส้นทางเพิ่มเติมกำลัง หรือเส้นทางถอนตัวของข้าศึก

ในการรบด้วยวิธีรับ หมวด/หมู่ปืนเล็ก ใช้เครื่องกีดขวาง เพื่อ

- หน่วงเหนี่ยวการรุกของข้าศึกให้ช้าลง เพื่อให้มีเวลาพอในการรวมอำนาจการยิงไปยังกำลังข้าศึก
- ป้องกันกำลังที่ตั้งรับ
- บีบให้ข้าศึกเคลื่อนที่ไปยังตำบลที่สามารถทำลายได้ง่ายกว่า
- แยกทหารราบและรถถังข้าศึกออกจากกัน
- เสริมความแข็งแรงในแนวตั้งรับที่เบาบาง